

Μόνο η βία εναντίον του ψευδούς εαυτού μας φέρει την ελευθερία (Μητροπολίτης Μαυροβουνίου και Παραθαλασσίας Αμφιλόχιος Ράντοβιτς)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2fHYGkH>]

Όλα αυτά είναι ήδη αναπόφευκτα, διότι από την αναγκαιότητα και τη βία μπορεί να γεννηθεί μόνον βία και δουλεία. Αυτό φαίνεται σαφώς και στα πιο σύγχρονα κύματα της οργανωμένης τρομοκρατίας, που στις ημέρες μας προσέλαβε παγκόσμιες διαστάσεις. Η ρίζα αυτού του κακού έγκειται στη δίψα για απελευθέρωση από τον κατακαλύπτοντα εξαναγκασμό, που εμφανίζεται διά μέσου όλων των δομών που υπάρχουν στη σύγχρονη «αστική» κοινωνία. Επίσης, έγκειται στη βαθιά απογοήτευση όσον αφορά στην αποτελεσματικότητα των μέχρι σήμερα επαναστατικών κινημάτων, τα οποία αυτοαυσοδέθηκαν με τις μορφές ενός προηγούμενου στην ιστορία κρατικού εξαναγκασμού, βίας και ιδεολογικής αποκλειστικότητας. Δεν κρύβεται άραγε πίσω απ' αυτό το νέο κύμα η απεγνωσμένη κραυγή μιας γενεάς που περιπαίχθηκε κι εξαπατήθηκε; Πρόκειται όμως για μια γενεά, που στην απεγνωσμένη της ανταρσία εναντίον της παντοδυναμίας του κράτους, του κρατικού εκπαιδευτικού συστήματος και των λοιπών φύσει εκβιαστικών δομών, περιπίπτει στο ίδιο μοιραίο σφάλμα που έχει ήδη τόσες φορές συντελεσθεί. Καταφεύγει στη βία, παραμένοντας συνεχώς μέσα στο δαιμονικό φαύλο κύκλο της «πατροκτονίας» και της σαδιστικής πατρότητας! Και θα παραμείνει σ' αυτόν τον χωρίς διέξοδο κύκλο και αυτή η γενεά και κάθε άλλη που θα στηρίζει την ελευθερία της πατώντας επί των πτωμάτων των άλλων και χρησιμοποιώντας τη βία ως μέθοδό της.

Πρέπει

να ομολογήσουμε, ότι για το αδιέξοδο και το χάος του σημερινού κόσμου, μεγάλο μέρος της ευθύνης ανήκει και στους χριστιανούς. Το γεγονός ότι με την επανάσταση εναντίον των διαφόρων γήινων αυθεντιών είναι ενωμένη σχεδόν κατά κανόνα και η φανερή ή κρυφή επιδίωξη βίαιης επιβολής από την ανθρώπινη καρδιά (αν είναι τούτο δυνατόν) η ουράνια πατρότητα και η πίστη σ' αυτήν, μαρτυρεί δύο πράγματα: αφ' ενός τον δηλητηριώδη ψίθυρο του όφους, ότι πρέπει να εξορισθεί ο Θεός από την ανθρώπινη ιστορική πραγματικότητα και αφ' ετέρου την ανταρσία εναντίον της ουράνιας πατρότητας, της οποίας γινόταν κατά κόρον κατάχρηση και παραμόρφωση στη χριστιανική πράξη· μερικές φορές δε και σ' αυτή τούτη την πίστη. Διότι είναι πολύ ευκολότερο να χρησιμοποιήσει κανείς το Θεό σαν μέσο βίας επί των άλλων και να τον μεταβάλλει σε επίγεια αυθεντία που έχει περιβληθεί τον χιτώνα της μεταφυσικής μεγαλειότητας και του τρομακτικού μυστηρίου — και αυτό δεν συνέβη μόνο μια φορά στην ιστορία — παρά να μαρτυρήσει με το μαρτυρικό ήθος και την αυτοθυσιαζόμενη αγάπη τον Αμνό του Θεού, τον σφαγιασθέντα υπέρ της ζωής του κόσμου και της σωτηρίας! Μόνον ο Αμνός του Θεού, Χριστός ο Θεάνθρωπος και οι λευκανθέντες διά του αίματος του Αρνίου μπορούν να προσφέρουν -και όντως προσφέρουν — την αληθινή ελευθερία στον άνθρωπο και τον κόσμο. Μόνο μία βία φέρει την ελευθερία: η βία εναντίον του ψευδούς εαυτού μας· και μόνο μία θυσία μεταβάλλει την ανθρώπινη κοινωνία σε κοινότητα αγάπης: η αυτοθυσία υπέρ των άλλων. Αυτή η θυσία δεν είναι ούτε εκμηδένιση των άλλων ούτε αυτοεκμηδενισμός, αλλά «εύρεση» και του εαυτού και των άλλων μέσα στο άγιο μυστήριο της αιώνια διοριζόμενης πατρότητας και

υιότητας, στο μυστήριο της αμοιβαίας προσφοράς και της παντοτεινά χαρμόσυνης ένωσης με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Όποτε, όμως, οι χριστιανικές γενεές ή οι επί μέρους χριστιανοί εγκατέλειπαν το στενό χαρμολυπηρό δρόμο του Αρνίου, συνάπτοντας συμμαχίες με τους «ισχυρούς» του κόσμου τούτου και παίρνοντας τις μεθόδους του, τις αυθεντίες του και τις αδιαμόρφωτες δομές του, κινδύνευαν να παρεκκλίνουν στην «ευρεία» οδό, που οδηγεί στον όλεθρο, δηλαδή στη διαπαιδαγώγηση με τη βία και στη δουλεία προς τον εαυτό τους και τα πάθη τους, που μετατρέπεται σε τυραννία εναντίον των συνανθρώπων. Σε μια τέτοια οδό όχι μόνον ο άλλος αλλά και ο Θεός καταντά μέσο για την ικανοποίηση του εαυτού μας και του εγωισμού μας . Αντί να είναι αυτό το οποίο είναι, η πηγή, δηλαδή, της ελευθερίας, η τερατοποιημένη αυτή θεία αυθεντία μεταβάλλεται σε μέσο εξαναγκασμού και κυριαρχίας, όπως άλλωστε και όλες οι «αυθεντίες» που πηγάζουν απ' αυτήν. Μια αυθεντία που έχει γυμνωθεί από το περιεχόμενό της δεν είναι ποτέ σε θέση να γεννήσει, να αναγεννήσει και να διαπαιδαγωγήσει: δημιουργεί μόνον ανθρωπάκια και πνευματικά κολοβωμένους νάνους.

(συνεχίζεται)